

23) § 65 otrzymuje brzmienie:

„§ 65. Zarząd Główny wybiera spośród siebie Prezydium w składzie trzynastu do siedemnastu osób, w tym prezesa, trzech do pięciu wiceprezesów, sekretarza generalnego i skarbnika.”

24) po § 65 dodaje się nowy § 65a w brzmieniu:

„§ 65a. 1. W razie ustąpienia lub odwołania członka Zarządu Głównego zarząd ten może dokooptować do swego grona nowego członka.
2. Liczba dokooptowanych członków Zarządu Głównego nie może przekraczać $\frac{1}{3}$ liczby członków tego zarządu.
3. Dokooptowanie lub odwołanie członka następuje większością $\frac{2}{3}$ głosów przy obecności co najmniej połowy liczby członków Zarządu Głównego.”

25) w § 67 skreśla się pkt 7,

26) w § 72 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) przyjmowanie darowizn oraz decydowanie w sprawach nabywania, zbywania i obciążania majątku nieruchomości Towarzystwa; decyzje w tych sprawach Prezydium przedstawia Zarządowi Głównemu na najbliższym jego zebraniu”

27) w § 74 wyrazy „co najmniej dwa razy” zastępuje się wyrazami „co najmniej raz”,

28) w § 75 liczbę „6” zastępuje się wyrazem „siedmiu”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: S. Kowalczyk

182

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 sierpnia 1974 r.

w sprawie zezwolenia dla zespołów adwokackich, adwokatów i Naczelnej Rady Adwokackiej na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zezwala się zespołom adwokackim na zawieranie z cudzoziemcami dewizowymi w stosunkach z zagranicą umów zlecenia, w których dającym zlecenie jest cudzoziemiec dewizowy, pod warunkiem ustalenia zaspokojenia należności zespołu:

- 1) w zagranicznych środkach płatniczych, z zastrzeżeniem przekazania ich za pośrednictwem Narodowego Banku Polskiego, Banku Handlowego w Warszawie S. A. lub Banku Polska Kasa Opieki S. A., bądź
- 2) w złotych z rachunku zagranicznego wolnego lub rachunku dyplomatycznego „W” cudzoziemca dewizowego dającego zlecenie, bądź
- 3) w złotych z kwot otrzymanych w danej sprawie na rzecz cudzoziemca dewizowego dającego zlecenie — do wysokości nie przekraczającej 10% tych kwot.

2. Ustalenie lub przyjęcie należności zespołu adwokackiego w sposób inny niż przewidziany w ust. 1 wymaga osobnego zezwolenia dewizowego.

§ 2. Zezwala się zespołom adwokackim na przyjmowanie w krajowych środkach płatniczych w kraju (w gotówce lub opiewających na walutę polską czekach, wekslach itp.) na rzecz cudzoziemców dewizowych dających zlecenie należności pieniężnych, przypadających tym cudzoziemcom od krajowców dewizowych w sprawach objętych zleceniem, jeżeli dłużnik krajowiec dewizowy dokonuje zapłaty na podstawie ogólnego zezwolenia dewizowego bądź zezwolenia indywidualnego, udzielonego na wniosek dłużnika lub wierzyciela.

§ 3. Zezwala się zespołom adwokackim na pokrywanie z kwot otrzymanych na rzecz cudzoziemców dewizowych dających zlecenie następujących wydatków, jeżeli są one ściśle związane ze zleconą sprawą:

- 1) danin publicznych (podatków, opłat i innych),
- 2) kosztów i opłat postępowania,
- 3) zobowiązań pieniężnych wobec krajowców dewizowych,

4) opłat na rzecz zespołu adwokackiego do wysokości przewidzianej w § 1 ust. 1 pkt 3.

§ 4. Zespoły adwokackie mogą wpłacać do Narodowego Banku Polskiego lub innego banku mającego uprawnienia dewizowe na rachunek zagraniczny zablokowany cudzoziemców dewizowych dających zlecenie kwoty otrzymane dla nich, a pozostałe po dokonaniu wydatków, o których mowa w § 3. Przy wpłacie zespoły adwokackie obowiązane są złożyć bankowi pisemne rozliczenie pobranych i wydatkowanych kwot, ze wskazaniem ich wysokości i tytułu.

§ 5. Zezwala się zespołom adwokackim na wykładanie za cudzoziemców dewizowych dających zlecenie własnych pieniędzy na koszty i opłaty, związane z prowadzeniem spraw tych cudzoziemców, pod następującymi warunkami:

- 1) suma kwot wyłożonych w jednej sprawie nie może przekroczyć 5.000 zł,
- 2) wyłożenie pieniędzy jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy otrzymanie zaliczki z zagranicy na koszty i opłaty nie jest możliwe w terminie, którego dotrzymanie konieczne jest dla uniknięcia szkody dla dającego zlecenie,
- 3) należność przypadająca od cudzoziemca dewizowego dającego zlecenie z tytułu wyłożonej za niego kwoty powinna być pobrana w terminie 3 miesięcy od dnia wyłożenia w sposób zgodny z przepisem § 1 ust. 1.

§ 6. 1. Zezwala się zespołom adwokackim na przekazywanie 10% opłat otrzymanych od cudzoziemców dewizowych — na rzecz adwokata prowadzącego sprawę oraz 10% kwot otrzymanych od cudzoziemców dewizowych z tytułu kosztów postępowania w sprawie — na rzecz Naczelnej Rady Adwokackiej.

2. Przekazanie kwot na rzecz adwokatów następuje zależnie od rodzaju waluty wpływu i zlecenia adwokata:

- 1) na bankowe oprocentowane rachunki walutowe krajowców dewizowych — kwot w walutach wymiennalnych,

- 2) na bankowe nieoprocentowane rachunki walutowe — kwot w walutach niewymienialnych,
 3) na bankowe rachunki dewizowe w złotych — kwot w walutach państw socjalistycznych

— zgodnie z odrębnymi przepisami dotyczącymi otwierania i prowadzenia tych rachunków dla osób fizycznych krajowców dewizowych.

3. Zezwala się na dysponowanie saldem rachunku wymienionego w ust. 2 pkt 2 do państwa pochodzenia waluty wpłaty oraz w kraju zgodnie z obowiązującymi przepisami.

4. Przekazywanie kwot na rachunki bankowe następuje na podstawie zaświadczenia zespołu stwierdzającego wysokość opłaty za czynności zespołu oraz kosztów postępowania w sprawie i obciąża bieżące wpływy dewizowe tego zespołu.

§ 7. 1. Zezwala się Naczelnej Radzie Adwokackiej na posiadanie w Banku Handlowym w Warszawie S. A. nieoprocentowanego rachunku walutowego dla walut wymienialnych i nieoprocentowanego rachunku dewizowego w złotych dla innych walut.

2. Na rachunki te mogą być dokonywane wpłaty 10% kwot, o których mowa w § 6 ust. 1.

3. Z rachunków Naczelnej Rady Adwokackiej mogą być dokonywane bez osobnego zezwolenia dewizowego wypłaty na pokrycie przez Naczelną Radę Adwokacką:

- 1) kosztów podróży i pobytu za granicą adwokatów i uczestnictwa ich w kongresach, zjazdach, naradach i sympozjach,
- 2) kosztów szkolenia adwokatów za granicą,
- 3) składek do organizacji międzynarodowych, jeżeli na członkostwo w tych organizacjach wyraziły zgodę właściwe organy polskie,
- 4) kosztów zakupu za granicą literatury fachowej,
- 5) kosztów zakupu za granicą urządzeń technicznych za pośrednictwem właściwych branżowo central handlu zagranicznego.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 25 września 1954 r. w sprawie zezwolenia dla zespołów adwokackich na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi (Monitor Polski z 1954 r. Nr 101, poz. 1275 i z 1966 r. Nr 5, poz. 39).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. M. Krzak

183

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 sierpnia 1974 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie sprzedaży zagranicznych środków płatniczych i dokumentów przewozu przy prywatnych podróżach za granicę.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje.

§ 1. W § 1 ust. 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 kwietnia 1973 r. w sprawie sprzedaży zagranicznych środków płatniczych i dokumentów przewozu przy prywatnych podróżach za granicę (Monitor Polski z 1973 r. Nr 21, poz. 125 i z 1974 r. Nr 10, poz. 80) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) — 30% równowartości zakupywanych środków płatniczych: Ludowej Republiki Albanii, Ludowej Republiki Bułgarii, Chińskiej Republiki Ludowej, Cze-

chosłowackiej Republiki Socjalistycznej, Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej, Mongolskiej Republiki Ludowej, Socjalistycznej Republiki Rumunii, Węgierskiej Republiki Ludowej, Demokratycznej Republiki Wietnamu i Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich,

— 36% równowartości zakupywanych środków płatniczych Niemieckiej Republiki Demokratycznej”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 7 września 1974 r.

Minister Finansów: S. Jędrzychowski

184

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 31 sierpnia 1974 r.

o sprostowaniu błędu w uchwale nr 119 Rady Ministrów z dnia 10 maja 1974 r. w sprawie pomocy materialnej dla dzieci i młodzieży w rodzinach zastępczych.

Na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Dziennika Urzędowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej „Monitor Polski” (Dz. U. Nr 58, poz. 524) w uchwale nr 119 Rady Ministrów z dnia 10 maja 1974 r. w sprawie pomocy materialnej dla dzieci i młodzie-

ży w rodzinach zastępczych (Monitor Polski Nr 22, poz. 127) prostuje się następujący błąd:

w § 3 w wierszu trzecim zamiast „ust. 1 pkt 1 i 2” powinno być „ust. 1 pkt 2 i 3”.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
 w Zakładach Graficznych „Tamka” Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.